

ABORTUS

waar zijn de mannen?

Dit artikel door Michael van der Mast, hulpverlener bij Schreeuw om Leven Hulpverlening, is geschreven met de bedoeling mannen die vroeger of maar pas geleden betrokken zijn geweest bij een abortus ervaring aan te moedigen hun verhaal onder ogen te zien en anderen in vertrouwen te nemen door ze te vertellen van hun betrokkenheid bij de abortus van hun kind.

Aan de hand van een dia presentatie kan dit onderwerp ook onder de aandacht worden gebracht.

Reacties op dit artikel zijn welkom op het adres vermeld op de achterpagina.

Een stukje geschiedenis

In de zestiger jaren hebben op allerlei terreinen in de maatschappij verschuivingen plaatsgevonden die braken met het traditionele rollenpatroon van man en vrouw en die het zelfbeschikkingsrecht van de vrouw op een voetstuk stelden.

Toen in 1957 in de VS de Pil op de markt werd gebracht, volgden de ontwikkelingen elkaar in snel tempo op. In 1963 werd de Pil in Nederland beschikbaar, dat het begin inluide van de seksuele revolutie.

In mei 1969 werd besloten tot het afschaffen van de Zedelijkheidswet, waarna de weg werd geopend voor voortgaande discussies met betrekking tot abortus.

De Wet afbreking zwangerschap (Waz) werd op 18 december 1981 door de Tweede Kamer met één stem meerderheid aangenomen.

Aan deze wet wordt niet getornd bleek in het coalitieakkoord van de huidige regering van Balkenende IV.

De man, als echtgenoot, partner of vriend van de vrouw die een zwangerschapsafbreking overweegt, staat opnieuw buitenspel. Het recht op abortus is een zaak die de vrouw aangaat. Zij beslist. Baas in eigen buik werd het genoemd. Deze slogan wordt bijna niet meer gebruikt, nu het recht van de vrouw tot onschendbare heiligheid verheven blijkt te zijn.

Een zwangerschapsonderbreking of abortus behelst het wegnemen van het leven van de ongeboren kind. Dankzij nieuwe inzichten en technieken, waaronder de 4-D scans van professor Campell en de film “In the Womb”, die enige tijd geleden door National Geographic uitgezonden werd, is onomstotelijk vastkomen te staan dat het niet gaat om een klontje slijm, of zwangerschapsweefsel, maar dat het gaat om een medemens, in een pril stadium van zijn of haar leven.

Abortus is een traumatische ervaring, die lichamelijk zowel als geestelijk zijn weerslag kan hebben en die bij een groot aantal vrouwen leidt tot het z.g. Post Abortus Syndroom.

Bij de evaluatie van de Wet afbreking zwangerschap in 2005 heeft dit aspect onvoldoende aandacht gekregen. Er is gekeken naar de wijze waarop de procedure plaatsvindt. De onderzoekers concluderen dat de bestaande wet over het algemeen goed wordt nageleefd[i].

Plannen van het kabinet na het Algemeen Overleg ethisch beleid

In het Algemeen Overleg ethisch beleid gehouden in maart 2008 is besloten tot formulering te komen van een opdracht aan een onafhankelijk wetenschappelijk adviesorgaan. In een vijfjarig onderzoek zal het effect van een abortus op de vrouw worden onderzocht.

Schreeuw om Leven heeft aangegeven te beschikken over materiaal[ii] waaruit blijkt dat voor vrouwen en ook mannen een abortus een traumatische ervaring is. Het blijkt ook uit de e-mails die door <http://www.erishulp.nl/> worden ontvangen. En het blijkt uit gesprekken die gevoerd worden. En het blijkt dat veel mensen die mening zijn toegedaan[iii].

De man in een verseksualiseerde samenleving

Vroeger

Mannen van rond vijftig/zestig en ouder zijn opgegroeid in een tijd van voor de seksuele revolutie waarin:

- ze aan seks niet mochten denken(!);
- er een groot schaamtegevoel bestond;
- seksualiteit over het algemeen niet bespreekbaar was;
- er geen of onvoldoende seksuele voorlichting was, en
- hun ouders geen raad wisten met de komst van de Pil en de gevolgen daarvan.

Binnen de kaders van het huwelijk had de seksualiteit een plaats.

Zonder de Pil, zonder vrij verkrijgbare voorbehoedmiddelen gold tot 1963 in onze maatschappij het eeuwenoude principe dat de vrouw met wie je een seksuele relatie hebt de vrouw was waaraan je je leven lang verbonden bleef.

Net zoals we lezen in Genesis 38 vers 2 en 3.

De man ziet een vrouw, hij neemt haar tot zich (hij trouwt met haar), hij gaat tot haar in (seksuele gemeenschap) en zij wordt bevrucht en schenkt hem een kind.

Er waren in die tijd helaas ook ernstige misstanden op het gebied van illegale en onveilige abortussen. (Overigens is een abortus nooit veilig voor het kind.) Er werden kinderen geboren die na de geboorte gauw bij een pleegezin werden gestopt. Er werd, net als nu, niet over ongewenste zwangerschap gesproken. Maar de trouw werd beoefend. Er was liefde en respect voor elkaar. En het aantal moorden, echtscheidingen,

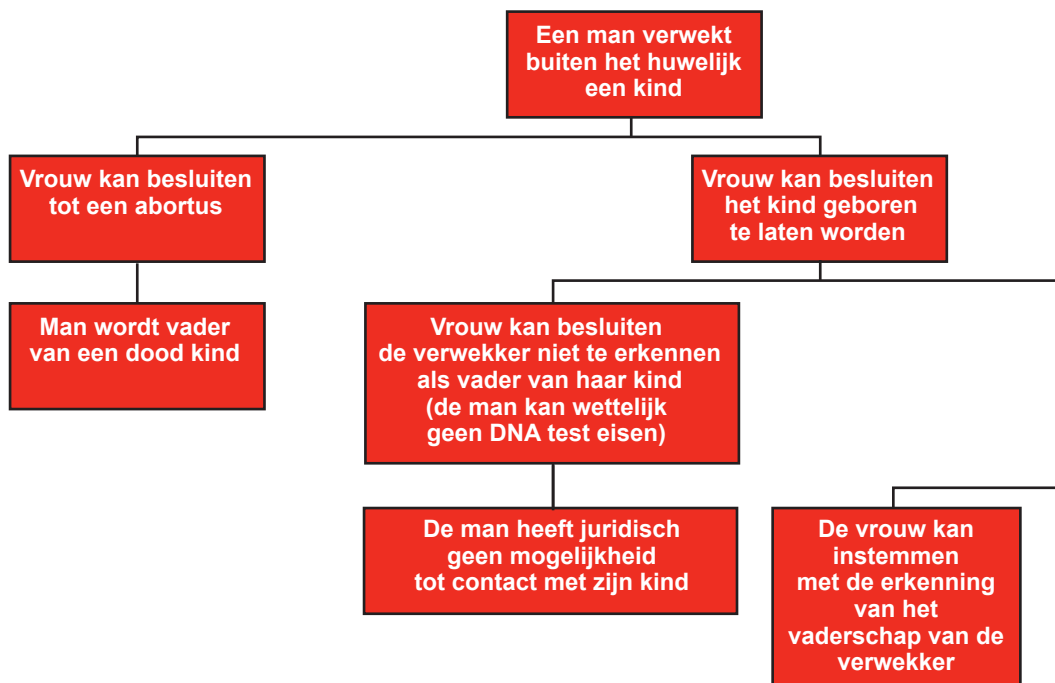
geslachtsziekten, onopvoedbare kinderen, het bleef binnen de perken. Als er iets gebeurde waren mensen zichtbaar geschokt.

Nu

Maar wat zien we nu?

We leven in een tijd waarin alle taboes zijn doorbroken en er veel seksuele prikkels te verkrijgen zijn. Veel jongeren kijken op jonge leeftijd naar harde porno, min of meer vrij beschikbaar door de media, waarbij reclame/TV/radio/film/internet de eerste prikkels hebben uitgedeeld. Er is ook in openbare plaatsen een niets verhullende seksueel prikkelende reclame, waar je niet aan ontkomt, ook al zou je willen. Mannen zijn visueel ingesteld. Ze zien het en het doet mannen wat. Ondanks het condoom zijn er echter veel geslachtsziekten, en is de onzekerheid bij veel jongeren groot.

En een jongen die zijn vriendin zwanger maakt heeft weinig te zeggen, getuige het bijgaand schema.

Kans op ontsporing is voor veel jongeren groot. Voor de jonge man geldt dat ook nu nog de seksuele lust door de ogen tot het hart komt. En er is weinig tot geen rem.

Iedere vingerwijzing die een beperking suggereert van deze vrijheid, die beter losbandigheid genoemd kan worden, wordt honend weggelachen.

Maar je kan je oefenen in onthouding. Dit heeft veel voordelen, want je richt je leven in naar de eis van Gods wet en het geeft een stevig fundament voor een toekomstige relatie. Daarbij is er geen angst voor ongewenste zwangerschappen en voor geslachtsziekten.

De Bijbel verwoordt het zo:

De man die heerst over zijn geest (en dus ook zijn lichaam) is sterker dan hij die een stad inneemt! (Spreuken 16:32)

Vaak hoor je allerlei redenen om wel gemeenschap te hebben.

Ik moet haar bewijzen dat ik een man ben; iedereen doet het toch; ik ben een mietje als ik het niet doe; ik moet tonen dat ik van haar houd; ik moet toch bevrediging vinden, je moet met je tijd mee gaan zijn zo maar enkel dingen die je hoort.

**Vrouw kan besluiten
de verwekker te erkennen
als vader van haar kind
(desnoods via een DNA test)**

**De man wordt door de uitslag
van de rechter tot
alimentatie gedwongen**

**Vrouw kan alimentatie eisen
(> 18de jaar van het kind via
een civiel rechtsprocedure)**

Maar door de seksuele losbandigheid, in de hand gewerkt door demaatschappelijke moraal dat iedereen (?) het doet, blijven ongewenste zwangerschappen zich toch voordoen.

Als erop gewezen wordt dat het echte probleem van abortus begint juist bij die seksuele losbandigheid, dan ben je al gauw een betuttelaar.

Toch blijft seksualiteit het terrein waarop een adolescent de stap gaat maken naar volwassenheid.

En als zich een zwangerschap voordoet, dan maakt de man een sprong naar volwassenheid door de aanvaarding van het vaderschap over het nieuwe leven.

Morele leiders waar zijn ze?

Mannen zijn leiders op een bepaald terrein, in een grotere of kleinere gemeenschap in de kerk of in de maatschappij of in de familiekring. En onze (westerse) samenleving heeft dringend behoefte aan morele leiders. Waar zijnde mannen die opstaan? Waar zijn onze morele leiders die je vroeger had?

We doen er goed aan te beseffen dat een abortus niet allen de zwangerschap onderbreekt, maar twee mensen ouder maakt van een dood kindje. En waar het aanvaarden van vaderschap een sprong naar de volwassenheid betekent, betekent een abortus een terugval in de adolescentie. Dit is niet prettig te bedenken, maar het is wel de werkelijkheid. En door abortus ontvluchten 33.000 mannen per jaar in ons land op de een of de andere manier hun roeping tot moreel leider door hun directe of indirecte betrokkenheid bij een abortus.

Zo zijn er sinds de Waz in werking trad een half miljoen mannen die moreel leiderschap in kerk en maatschappij en gezin bewust of onbewust uit de weg gaan of deze niet naar Gods bedoeling invullen.

De man voor en na een besluit tot abortus

Mannen die geconfronteerd worden met de zwangerschap van hun partner kunnen op verschillende wijze reageren.

Veel voorkomende reacties zijn:

- Het is haar lichaam, ik laat haar beslissen.
- Ik sta achter haar, wat haar keuze ook is.
- Ik zal haar dwingen tot een abortus, desnoods met geweld.
- Het laat me volkomen koud wat ze doet.

Maar ook:

- Vreugde. Ik word VADER!!! Met daarbij onmiddellijk de gedachte: “Laat ze het niet weghalen!”

En helaas is confrontatie ook achteraf mogelijk als je hoort: “Ik heb het in de kliniek laten weghalen!”

Mannen kunnen heel onverschillig staan tegenover de mededeling staan dat ze vader worden.

Gevoelens van grote schrik kunnen de overhand hebben. Help, ik word vader! Je kunt dan wegvluchten voor de verantwoordelijkheid om de vaderrol op je te nemen. Daarbij beslist de vrouw. Dus wat heb ik er mee te maken?

Mannen realiseren zich niet dat zij een eerste reactie geven die bepalend kan zijn voor een keuze van de vrouw. Zeker als zij zich in de kou gezet voelt door haar vriend, en er omstandigheden zijn die haar doen denken geen goede moeder te kunnen zijn, zal de keus tot een abortus makkelijker gemaakt worden.

Ook kunnen mannen afhaken en wegvluchten van moeder en kind, omdat ze de consequenties van vader worden niet onder ogen willen zien.

Maar abortus gaat mannen niet voorbij.

Dit blijkt uit enquêtes en onderzoeken die Arthur Shostak, emeritus professor aan de Universiteit van Drexel USA, gehouden heeft onder 3000 mannen die in verschillende abortusklinieken in de wachtkamers zaten, tijdens de behandeling van hun partner. Enige maanden na de ingreep werden zij opnieuw benaderd. De uitkomsten van een onderzoek in 1984 tonen dat 55% van de ondervraagde mannen meer betrokken hadden willen zijn met de abortus van hun partner. En dat 39% aangaven een gesprek te willen met een hulpverlener na hun abortus ervaring.

Zelfs al zouden mannen emotioneel niet geraakt zijn door hun abortuservaring dan nog zouden zij voorbereid moeten zijn op de sterk wisselende emoties die de abortus bij hun partner kan oproepen, zo vervolgt Shostak zijn onderzoek[iv].

Gods bedoeling met vaders

Als we Gods bedoeling met ons mannen leren begrijpen, dan komen we tot de conclusie dat een abortusingreep een ernstige schending is van een terrein dat eeuwenlang aan de Schepper Zelf toebehoorde.

Door het verrichten van een abortus worden beschadigingen aangebracht aan de scheppingsorde en de daarin vastgelegde normen of basisinstincten. Het volgen van die normen of respecteren van de scheppingsorde maakt een mens gelukkig

en brengt hem tot een dichtere relatie met God. Een beschadiging van die normen of basisinstincten verwijderd de mens van zijn Schepper en maakt hem ongelukkig. Het is onjuist te denken dat we zonder God beter af zijn. Het is verkeerd om te denken dat daar waar het fout gaat, we door zelf te dokteren de kwaal kunnen genezen. Als wij b.v. een koffiezetapparaat gekocht hebben en er na verloop van tijd gebreken de kop op steken, dan zullen we ons beroepen op het meegeleverde garantiebewijs en via de leverancier van het koffiezetapparaat staan op reparatie ervan. De garantie vervalt als we zelf aan het apparaat hebben gesleuteld.

Deze wetenschap doet velen verder wegvluchten van God. Wie ben ik om nog tot God te naderen? Hierdoor wordt het echter van kwaad tot erger. Wat wordt er dan door een abortus beschadigd bij de man? Wat is Gods bedoeling toen Hij de vaders schiep?

Allereerst zorgt de man voor de voortplanting. Zorg voor en bescherming van zijn familie zal iedere man herkennen als iets dat belangrijk is. Een bepaalde maatschappelijke status als vader van een gezin en het hebben van een plaats in de maatschappij geven hem voldoening bij het zien opgroeien van zijn kinderen.

Mensen komen tot hun bestemming als ze God gaan loven. Maar kun je dat wel als je weet dat je vroeger betrokken bent geweest bij een abortus? Zo is abortus een frontale aanval op elke van deze belangrijke natuurlijke instincten van de man. Eigenlijk is de hele persoonlijkheid van de man is in het geding waar het gaat om een abortus.

Daar waar mannen, doordat zij in aanraking zijn gekomen met de abortus, beschadigd zijn, zullen zij op geen van bovenstaande gebieden meer op een natuurlijke wijze kunnen functioneren.

De gevolgen van een abortus voor een man

Martin Steveninck, 49 jaar, Rotterdammer van geboorte, is al zeventien jaar dakloos. Hij vertelt zijn verhaal in een dagblad[v] in een artikel over dak- en thuislozen:

“In de Waalhaven had ik een goede baan als heftruckchauffeur. M'n toenmalige vriendin was drie maanden zwanger en we bewoonden een eigen huis. Ze liet het kindje weghalen zonder dat ik ervan wist. Het was een geweldige dreun voor mijn geest. Het werd nog erger toen mijn beste vriend er met haar vandoor ging. De stoppen sloegen door en ik heb wraak genomen op hem en mijn ex. Anderhalf jaar heb ik in de gevangenis gezeten voor poging tot doodslag.”

Martin wist dus niets van het voornemen van zijn vriendin. Hij zag naar het vaderschap uit, en het werd hem ontnomen door zijn vriendin. Zijn reactie van intense woede is een veel voorkomend verschijnsel van mannen wie dit overkomen is.

Mannen treuren in stilte over het onverwerkte verlies. Iedere man weet de waarheid omtrent abortus. De leegte die het achterlaat wordt ervaren als een wond die maar niet over wil gaan. Gedachten over hoe het kind er nu uit zou zien, welke plaats het in zou nemen in de maatschappij, dromen die er altijd zijn maar nooit verwezenlijkt kunnen worden, het maakt de rouw bijna ondragelijk. Het verdriet is ook zo anders dan na het verlies van een kind door een miskraam, ziekte of ongeluk. Abortus is iets waar je zelf voor gekozen hebt. Het is geen natuurlijk proces, het is onnatuurlijk en veel zwaarder te dragen dan de geboorte van een levenloos kind, omdat je je verdriet met niemand kan delen.

Mannen weten dat zij hun partner onder druk hebben gezet de abortus uit te voeren. Zij weten dat zij niet voor hun kind op zijn gekomen. Dat zij gevlucht zijn. Zij zijn boos, boos op zichzelf, omdat zij met een abortus hebben toegestemd. Of boos op God, omdat Hij het toeliet. Of boos op hun partner, die, zonder hem in kennis te stellen, de gang naar de kliniek maakte. Deze boosheid kan een uitweg vinden in een radeloze vorm van geweldsuitbarsting, zoals bij Martin, die hemzelf en zijn omgeving treft en zo ernstige schade kan veroorzaken. Het komen tot een vorm van rouwverwerking is in deze situatie natuurlijk onmogelijk.

En er is geen adres waar de man hulp kan zoeken. Mannen blijven stil. Zij rouwen alleen. In de stilte wordt hun schuld en onvermogen geen bescherming te hebben kunnen bieden aan hun kind gedragen, zodat het verdriet een deel wordt van hun leven. Het leidt tot depressies, angsten, het ondermijnt hun zelfvertrouwen. Er wordt gezocht naar een vlucht in drugs en alcohol om de ergste pijn te verzachten. Sommigen grijpen naar pornografie. Ook drijft controle over de uitkomst van seksuele gemeenschap tot het aangaan van homoseksuele relaties. Verantwoordelijkheden worden weggeschoven, roekeloos gedrag, gevoed door de gedachte “ik verdien toch niet beter”, kan lijden tot verhoogd risico van de betrokkene en zijn omgeving of tot zelfbeschadiging. Maar er kan tegelijkertijd een vluchten waargenomen worden in bijvoorbeeld het uitblinken in een bepaalde maatschappelijke positie om zo voldoening te vinden.

Relaties stranden. Een groot gedeelte van de samenwonende stellen gaat binnen een jaar na de ingreep uit elkaar, voor velen reeds in de eerste weken na de abortus. Huwelijken stranden doordat huwelijkspartners uit elkaar groeien en een echtscheiding aanvragen.

Nieuwe relaties dragen de kiem tot mislukken in zich. Slechts zij die samen onder ogen durven zien wat de consequentie is van hun beslissing ervaren dat zij nader tot elkaar komen.

Samenvattend zal een abortus als oplossing van een niet gewenste zwangerschap nooit een bindende factor in een relatie zijn, maar is rouw en schuldbelijdenis altijd een factor die samenbindt.

De valse belofte

Abortus heeft een rampzalig effect gehad op ons land en volk. Duizenden dragen iedere dag het onuitgesproken verdriet met zich mee. Ieder geaborteerd kind heeft een moeder, een vader, grootouders, wellicht broers en zussen. Op de een of de andere wijze raakt de abortus hun allen. Het is een geheim geworden dat bewaard moet worden. Het gesprek over de gevolgen van een abortus is zowel bij vrouwen als bij mannen taboe. Velen maken liever een eind aan hun relatie, onttrekken zich aan familiebanden, stappen uit hun werkkring, of keren de kerk de rug toe in plaats van met hun grote verdriet naar buiten te treden. Het lijden in stilte is ver te verkiezen boven de andere optie, namelijk die van het in de openbaarheid komen.

Abortus moedigt aan tot onverantwoordelijk gedrag, en erger. Vrouwen worden voor de keus gesteld een bezoek aan de kliniek te brengen of hun kind alleen op te voeden. Echtscheiding, huiselijk geweld, kindermishandeling, de gemeenschappelijke kosten van ons aller welzijn, het is alles de pan uit gerezen. Parallel hieraan de stijging van het aantal vrouwen en mannen die ermee instemden hun nageslacht onder de hand van de aborteur te laten doden en die nu met onnoemelijk leed worden geconfronteerd.

Abortus bedoeld om sociale problemen van de in nood verkerende vrouw op te lossen, daarvan zal blijken dat deze problemen nooit opgelost worden. Zij worden alleen maar erger.

Weg tot genezing

Mannen ervaren een onoverkomelijke hindernis en komen er zo niet toe het zwijgen te doorbreken. Waar het Post Abortus Syndroom voor vrouwen langzaam bekend wordt, is dit voor mannen volkomen onbekend. Mannen hebben ook meer succes dan vrouwen als het erop aankomt hun geheim te verbergen. Vaak is dat geheim langdurig verborgen en maakt het deel uit van hun wijze van leven. In dit geval zal het voor hem moeilijk zijn te aanvaarden waar precies de schoen wringt.

Ook is de maatschappij hierin niet behulpzaam. Ondanks alle emancipatie wordt een man niet geacht te huilen.

Toch is rouw op zijn plaats. Rouwen om een kind dat hem nooit vader noemde. Rouwen om zijn keuze toen maakt een weg vrij tot genezing nu. Heel vaak zal dit gepaard gaan met een hernieuwd kennismaken met het geloof. Ook voor hem is vrede met God, en verzoening door het bloed van Jezus Christus de weg tot waarachtige bevrijding. Dit is echter ook het moeilijkste. Door zijn angst en het geschonden vertrouwen zal hij zich vaak onwaardig vinden die weg te gaan. Daarin heeft hij hulp nodig.

Daartoe is goede pastorale zorg onontbeerlijk.

Er is Hulp – ook voor mannen

Ruitersweg 32a

1211 KT Hilversum

Tel.: 035 – 624 43 51

www.schreeuwomleven.nl <<http://www.schreeuwomleven.nl/>>

info@schreeuwomleven.nl

Schreeuw om Leven

Hulpverlening

Tel.: 035 621 42 05

www.erishulp.nl <<http://www.erishulp.nl/>>

erishulp@hotmail.com

Bronnen:

Life Issues

Men and abortion/Losing a child by abortion

<<http://www.lifeissues.org/>> www.lifeissues.org

Eliot Institute

Restoring Fatherhood Lost e.a.

<<http://www.afterabortion.info/>> www.afterabortion.info

Nooit meer hetzelfde, Leven na een abortus

Uitgegeven door Schreeuw om Leven ISBN 90-71732-29-0

[i] Evaluatie Wet afbreking zwangerschap ZonMW, september 2005 pag.187

[ii] Sworn affidavits worden verzameld door de Justice Foundation, Texas USA.

[iii] Zie resultaten Enquêtes over het leven 2001 – 2007 uitgegeven door Schreeuw om Leven

[iv] <http://www.rhrealitycheck.org/blog/2006/11/15/bringing-men-in-from-the-cold-abortion-clinics-and-male-services>

<<http://www.rhrealitycheck.org/blog/2006/11/15/bringing-men-in-from-the-cold-abortion-clinics-and-male-services>>

[v] Reformatorisch Dagblad 20 januari 2006